

Olipa kaunis kesäpäivä tuossa juhannuksen seutuun joskus 1990-luvulla. Vesi oli jo lämmennyt mukavasti ja hieman epäilytti kannattaako pintavehkeillä keskellä päivää taimenta tavoitella.

Mutta lystikseenhän sitä Yli-Suolijärvellä uisteli ja vietti lomapäivää. Vetelyä oli jo kestänyt pari tuntia ilman isompaa häiriötä, kunnes Autioselällä jysähti. Itsekseen kauimmaisena takana päivystänyt vapa muikunmallisine Rapalavaappuineen ampui luokille merkkinä isommasta haukkaajasta.

Siinä sitten alkoi rauhallinen väsyttely. Lopulta kala oli saatu hinattua haavin ulottuville, jolloin paljastui alaston totuus. Eihän meidän hengettömästä haavistamme ollut oikein mihinkään tällaisen pedon edessä.

Saimme sillä kuitenkin körilään onnellisesti veneeseen, mutta kotiinhan sitä oli lähdettävä. Kala kun ei mahtunut mitenkään kylmälaukkuun kokonaisena, eikä sitä raaskinut vielä paloiksikaan laittaa. Myöhempi mittaus virallisella vaa'alla osoitti meidän saaneen taimenen, jonka pituus oli 77 cm ja paino 5,745 kg.

Niin ja se haavi meni uusiksi. Tosin eipä sekään kauaa ehtinyt venettä koristaa. Reilun viikon päästä siihen nappasi viima vauhdilla siirtyessä, pystyssä kun telineessä oli. Ja kun varsi mokoma oli ontto, niin pohjaanhan se painui.

Ei auttanut kuin lähteä vielä kerran Tarmon luokse haavikaupoille. Pitäähän sitä nyt kunnan haavi olla, josko se seuraava isompi punalihainen olisi piankin otillaan.

Muisteleepi Pasi